

ling ikke sammenlignes med eller være saa fast som den Stilling, der tilkommer Skolelærere paa Landet. Denne Paragraph synes ogsaa at tillægge dem, der i 2 Aar have været ansatte som Lærere ved Skolerne i Kjøbenhavn, en stærkere Ret til at erholde fast Ansættelse, end der burde tillægges dem; det burde dog i alt Fald efter de 2 Aars Udlob komme under Overveelse, om de vare saa dygtige, at man burde beholde dem, eller maaskee antage Andre; det vil medføre, at de nuværende Lærere alle paa een Gang ville faae fast Ansættelse, skøndt det kunde fortjene en Undersøgelse, om man burde beholde dem eller ikke; Reglen for Tiden er, at de kunne opsiges med een Maanedes Varfel. § 8 giver vel anbefalede Lærere, som med fast Ansættelse have tjent ved Communens offentlige Skoler i 20 Aar og derover, Afgang til Klokker og Graverembederne ved Stadens lutherske Kirker og Kirkegaardene, de, som henhøre under Holmens og Garnisons Menigheder dog herfra undtagne, det fremmer med hvad der er bestemt i Skoleansordningen af 1844, og jeg troer ikke, at man kan komme denne Sag stort nærmere, end man der er kommen den, og her er man kommet noget længere fra den, idet Afgangen her er bestemt til 20 Aars Tjeneste, hvortilmod det tidligere kom an paa vedkommende Persons Duelighed og øvrige Egenskaber i det Hele, om han kunde faae en saadan Ansættelse eller ikke. I § 9 er der foreslaaet en Afvigelse fra de Regler, som nu ere gjældende med Hensyn til Skolelærernes Børnepligt; det er nu ved Bestemmelser fra Ministeriet afgjort, at de, som have 18 Timers Underviisning om Ugen, skulle være fritagne for Børnepligt. Det er Noget, som har givet Anledning til Misbrug, og som der kunde være Anledning til at forandre; hvorfor jeg troer, at Forslaget i den Henseende er helbdigt; jeg seer ikke her, om det er blot de faste Lærere, eller om det ogsaa ere de paa Dpfisgelse ansatte Lærere, der skulle have denne Frihed; den burde vel indskrænktes til dem, som have fast Ansættelse, eller som i 2 Aar have været i Stillingen, for at den ikke skal blive betragtet som et Mittel til at unddrage sig Børnepligten. I § 10 er Lærernes Afgang til Pension bleven nærmere bestemt, end

den er i Anordningen af 1844; den siger udtrykkelig, at velkjente Lærere skulle have Pension; denne Afgang er efter min Erfaring altid bleven opfattet paa en meget liberal Maade, saa at Lærerne som oftest have faaet — og navnlig ogsaa Lærerinderne, som jeg forøvrigt ikke seer omhandlede i Forslaget — mere i Pension, end der efter de gjældende Pensionsregler i Communen kunde tilkomme dem; noget Væsentligt imod at faae Pensionsadgangen nærmere bestemt kan ikke fremføres og vil vistnok heller ikke møde Indvendinger fra Communalbestyrelsen. Jeg har kun at bemærke, at der for Communens Embedsmænd gjælder et Pensionsreglement, som er afvigende fra det, som gjælder for Staten; Afvigelsen er ikke betydelig. Navnlig er der endeel Bestillinger, som først efter 15 Aars Tjeneste give Afgang til Pension, men her er, i Lighed med det, der gjælder for Skoleembederne udenfor Kjøbenhavn, foreslaaet, at de efter 10 Aar skulde give Afgang til Pension. Forskjellen er ikke væsentlig, men jeg skulde dog troe, at man hellere maatte holde sig til de Regler, der gjælde for Communen i det Hele, som ogsaa er den, der skal betale Pensionen, end til de Regler, der gjælde for Statens Embedsmænd. I § 11 er det paalagt Inspecteurerne og Lærerne at afgive endeel af deres aarlige Løn for at forstikke deres eventuelle Enter en Overlevelsesrente. Dette er ogsaa Noget, som gjælder for Lærerne udenfor Kjøbenhavn, men det staaer i Strid med, hvad der gjælder om alle Kjøbenhavns kommunale Embedsmænd, idet Communen ikke der har givet noget saadant Paalæg, og heller ikke har overtaget nogen Forpligtelse til at sørge for deres Enter ud over den Pension, der er tilstaaet dem efter Communens Pensionsreglement, nemlig det Samme, som her er foreslaaet, $\frac{1}{8}$ af Mandens Indtægter. I § 14 er der tilstaaet Kjøbenhavns Skolevesen en Understøttelse af Statskassen paa 6,000 Rd. Det Samme var under Forhandling, da Udkastet til Loven af 1856 var foreslaaet Communalbestyrelsen, men man troede dengang ikke, at der var nogen Anledning for Communalbestyrelsen til at modtage et saadant Tilskud fra Statskassen; da Communen faae sig istand til selv at udrede Midlerne til